

Lectura

El nou llibre de Joan-Carles Mèlich, *La prosa de la vida: Fragments filosòfics II* (Barcelona: Fragmenta Editorial, 2016), és un exercici de pensament en perspectiva; enfront d'una filosofia de la Totalitat i de principis purs i immutables que no volen saber res del temps ni de la circumstància. Contra aquesta filosofia d'intencions omnicomprensives, la filosofia de la finitud és un pensament de la mesura i de l'ombra, és a dir, de l'esfera pròpiament humana. A més, l'experiència ens ensenya que una filosofia omniscient és l'avantsala de la intolerància i la barbàrie.

És lloable el projecte i l'esforç que fa Joan-Carles Mèlich per bastir un pensament que ens allunyi d'un hipotètic retorn al nazisme i a la Xoà. La filosofia d'aquest pensador català vol lluitar contra tot tipus d'essencialisme, motiu del totalitarisme.

Cal reconèixer la dilatada carrera (acadèmica i filosòfica) de l'autor i la seva extensa producció literària, com un dels intents actuals més remarcables des de la filosofia catalana de teixir idees que, més enllà de les modes intel·lectuals del moment, dialoguin amb la tradició i situïn el pensament català al costat de les grans qüestions filosòfiques de tots els temps.

Xavier Semillas

La revolució cristiana d'una agnòstica

La periodista Pilar Rahola — «no sóc creient, per bé que algun bon amic em diu que sóc la no creient més creient que coneix», confessa — ha estat la pregonera del Domund a la Sagrada Família. És un encert que una sobiranista catalana i agnòstica hagi acceptat aquest encàrrec tenint en compte que el Domund és una jornada mundial per a explicar la tasca de promoció humana i evangelitzadora de l'Església. Tant encertat fou el pregó de Rahola, que un diari tan significatiu com *L'Osservatore Romano* n'ha fet un resum ben ampli amb la títol «La rivoluzione cristiana».

L'agnosticisme de Pilar Rahola és compatible amb la missió evangelitzadora de l'Església. Un agnosticisme humil, raonable, obert al diàleg amb els creients que intenten viure una fe humil, raonable i oberta als agnòstics. Aquests creients i agnòstics són profundament humans.

Rahola diu que no és creient perquè és una persona amb dubtes. El creient també és una persona amb dubtes intel·lectuals i existencials. Dubtar, preguntar, cercar és consubstancial a la condició humana. La fe cristiana és sobretot un estil de vida inspirat en els valors evangèlics que també avui són vàlids. Rahola recalca: «Cal posar en valor l'entrega de milers i milers de cristians, al llarg dels segles, que han fet un treball d'evangelització, convençuts que trametre els valors fraternals, la humilitat, l'entrega, la pau, el diàleg... els valors del missatge de Jesús, que era bo per a la humanitat.» També afirma que si «s'hagués salvat el text dels Deu Manaments, podríem tornar a alçar la civilització moderna [...]. Estimaràs el proïsme com a tu mateix, no robaràs, no mataràs, no parlaràs en fals, la sortida de la jungla, l'ideal de la convivència!».

Un comentari cordial sobre aquest punt. La revolució cristiana passa de l'Antic al Nou Testament. Dels Déu Manaments al Parenostre, el Magníficat, el Judici Final, les Benaurances. «Feliços els pobres en l'esperit perquè d'ells és el Regne del cel, els qui ploren perquè seran consolats, els humils perquè posseiran la terra, els que tenen fam i set de ser justos perquè seran saciats, els compassius perquè seran compadits, els nets de cor perquè veuran Déu, els qui treballen per la pau perquè seran anomenats fills de Déu, els perseguits pel fet de ser justos perquè d'ells és el regne del cel.»

Oriol Domingo